

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **T. B.**, nar. X, státní příslušnost Gruzie, zastoupeného JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou, se sídlem Jablonského 604/7, 326 00 Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2013, č.j. OAM-149/LE-PA03-ZA04-R2-2009,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovené právní zástupkyni se přiznává odměna ve výši 10.200,- Kč, která jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 26. 9. 2013, č.j. OAM-149/LE-PA03-ZA04-R2-2009, kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „azylový zákon“).

Žalobce žalovanému vytýká, že si pro své rozhodování neobstaral zcela zásadní informace o skutečnostech, týkajících se případu žalobce, čímž nesplnil povinnost uloženou mu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zjistit skutkový stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Žalobce uvádí, že žalovaný napadené rozhodnutí postavil na tvrzené nevěrohodnosti jeho osoby, aniž uvedl konkrétní rozpory, na jejichž základě k tomuto závěru dospěl. Má za to, že jeho výpovědi byly v průběhu celého správního

řízení konzistentní a pokud některé skutečnosti během řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany opomenul, bylo to zapříčiněno jeho strachem o život vycházejícím z obavy z vyjádření prostřednictvím tlumočnice. Žalobce poukazuje také na fakt, že mu v průběhu celého řízení bylo poskytnuto několik tlumočnicků a tlumočnic, avšak pouze jedna z nich byla schopna tlumočit do čečenštiny, což žalobce preferoval. Její tlumočení však nebylo dostatečně kvalitní a ostatní tlumočníci překládali do jiných jazyků. Dle názoru žalobce je tedy až s podivem, do jaké míry je za daných podmínek (vystřídání několika tlumočnicků a pohovory vedené ve třech různých jazycích) jeho výpověď nerozporná.

Žalobce dále namítá, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu ve smyslu § 12 azylového zákona, jelikož se v případě návratu do Gruzie obává pronásledování z důvodu zastávání politických názorů. Zmiňuje zejména, že se jako etnický Čečenec zapojil do čečensko - ruského konfliktu a to přímou pomocí čečenským bojovníkům (nikoliv pouze uprchlíkům, jak uvádí žalovaný) a podporoval také protirusky píšícího novináře, jenž byl posléze v souvislosti s touto činností zavražděn. Mimo to byl také v pravidelném kontaktu s vrcholnými představiteli bývalého čečenského režimu, a proto mu hrozí nebezpečí jak ze strany gruzínských státních orgánů, tak i ze strany kadyrovců (přívrženci současného proruského prezidenta Čečenské republiky). V této souvislosti dodává, že původcem pronásledování nebo vážné újmy dle § 2 odst. 9 azylového zákona se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že z jeho výpovědi nevyplývá žádná skutečnost, která by měla jeho obavy potvrzovat. V zemi původu byl již jednou gruzínskými státními orgány zadržen a bylo mu vyhrožováno. Jako nepravdivé označuje též tvrzení žalovaného, že žalobce nebyl schopen určit dobu, od které se začal skrývat. Jasně totiž uvedl, že nejdříve pobýval v místě svého bydliště, které bylo pod kontrolou čečenských bojovníků a teprve po jejich odchodu v roce 2004 se začal skrývat v horách. Přesto byl jeho pobyt zjišťován jak ze strany gruzínské policie, tak i ze strany kadyrovců. Příčinou jejich zájmu bylo, že žalobce podporou čečenských bojovníků a protirusky píšícího novináře jasně deklaroval svůj politický názor na čečensko-ruský konflikt. I přesto, že žalovaný nesouhlasí s ohrožením žalobcovy osoby, protože se nesprávně domnívá, že nebyl konkrétnímu nebezpečí vystaven, může být dle žalobce oprávněný strach z pronásledování podmíněn také tím, že byli pronásledováni vystaveni žadatelovi příbuzní, přátelé či příslušníci stejné sociální skupiny.

Žalobce nesouhlasí ani s tvrzením žalovaného, že jeho obava z možného vydání (extradice) do Ruské federace z důvodu kontaktů s představiteli Čečenska-lčkerie je pouhou ničím nepodloženou spekulací. Dodává, že žalovaný k tomuto závěru dospěl na základě informací, jež ale hovoří pouze o případech oficiální extradice čečenských uprchlíků. Žalobce ovšem upozorňuje a upozorňoval, že tato předání probíhají neoficiálně, aniž by na předávané osoby byly vydávány zatykače či extradiční příkazy. Žalovaný však v této souvislosti pouze odkázal na jím použitou informaci, dle které v minulosti došlo k oficiálnímu předání celkem šesti osob, aniž by však vyvrátil tvrzení žalobce, že k předávání pro Gruzii nepohodlných osob mezi tajnými službami obou států docházelo i v jiných případech.

Žalobce se dále ohrazuje proti tvrzení žalovaného, že fotografie, kde je žalobce zachycen společně s tehdejšími prezidenty Čečenska a Gruzie (Maschadov, Ševardnadze), vznikla v podstatě náhodou. Žalovaný zdůvodnil přítomnost žalobce na fotografii tím, že byl zvýhodněn díky postavení jeho strýce - podnikatele. Žalobce však připomíná, že sám Anzor Maschadov, syn bývalého čečenského prezidenta, který za tímto účelem přijel do Prahy, potvrdil na tiskové konferenci dne 11. 2. 2010, že žalobce s jeho otcem spolupracoval, a že proto může být na území Gruzie vystaven nebezpečí ze strany ruské tajné služby, která zde likviduje své odpůrce.

Žalobce žalovanému vytýká také skutečnost, že si pro svá tvrzení a závěry v napadeném rozhodnutí neobstaral jedinou relevantní informaci o situaci v Gruzii týkající se schopnosti gruzínských státních orgánů zajistit ochranu před nezákonným jednáním ze strany ruské FSB (Federální služba bezpečnosti) a týkající se postoje gruzínské policie při vyšetřování trestných činů páchaných na osobách spjatých s čečenskými bojovníky.

Dále žalobce namítá, že žalovaný fakticky napadené rozhodnutí postavil pouze na jedné informaci o situaci v zemi původu, jež navíc vycházela z podkladu „Čečenští uprchlíci a bojovníci v Gruzii“, jehož autorem je sám žalovaný. Za těchto okolností nelze dle žalobce hovořit o tom, že by si žalovaný obstaral informace vyvážené a ověřené z více zdrojů, což však bylo jeho povinností.

Žalobce také připomíná, že v řízení se v jeho prospěch vyjádřilo mnoho subjektů, u kterých lze předpokládat vysoké odborné znalosti o situaci, která v zemi původu žalobce panuje (zmiňuje vyjádření Amnesty International, UNHCR, Ally Dudajevové či syna bývalého prezidenta Maschadova). Uvádí, že přestože žalovaný napadá jeho důvěryhodnost, skutečnost, že se za něho postavili také významní političtí představitelé České republiky, svědčí spíše o opaku. Právní zástupkyní žalobce je z činnosti advokátky známé, že taková podpora je v řízeních o udělení mezinárodní ochrany zcela výjimečná a nesouhlasí proto s lakonickým odmítnutím, že jde pouze o deklaratorní tvrzení bez podrobné znalosti konkrétní věci. Nadto žalobce poznamenává, že konkrétně senátor Jaromír Štětina dlouhodobě působil jako válečný reportér v Čečensku, a proto u něj lze předpokládat znalost situace v tamním regionu.

Žalobce dále žalovanému vytýká, že se dostatečným způsobem nevypořádal ani s žalobcem uváděnými skutečnostmi ve vztahu k možnému naplnění podmínek § 14 azylového zákona. Ačkoliv žalovaný uvedl, že se žalobce udělení humanitárního azylu nedomáhal, není povinností žadatele, aby uvedl, jakého konkrétního typu mezinárodní ochrany se svojí žádostí domáhá. Naopak je na žalovaném, aby posoudil relevanci skutečností, uvedených žadatelem, ve vztahu ke všem jejím formám. Žalobce považuje odůvodnění neudělení humanitárního azylu žalovaného za příliš strohé, bez uvedení konkrétních úvah, které žalovaného k jeho závěru vedly. Za zcela irelevantní žalobce považuje tvrzení žalovaného, že žalobce na území ČR nepodstupuje žádnou léčbu, a proto jeho zdravotní stav nepředstavuje důvod hodný zvláštního zřetele. Podle žalobce není při udělování humanitárního azylu ze zdravotních důvodů vyžadováno, aby žadatel podstupoval jakousi specializovanou léčbu, jak naznačuje žalovaný. Žalobce opakovaně poukazoval na svůj špatný psychický stav, kdy s ohledem na prožitá traumata v zemi původu trpí depresemi a posttraumatickým stresovým syndromem.

Konečně má žalobce za to, že žalovaný pochybil též při hodnocení splnění podmínek ustanovení § 14a azylového zákona, když konstatoval, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že mu v případě návratu do Gruzie hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy.

Žalobce proto navrhuje, aby Městský soud v Praze napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil zpět žalovanému k dalšímu řízení a zároveň, aby žalovanému uložil povinnost uhradit žalobci náklady řízení.

Žalovaný k věci uvádí, že současná žádost o udělení mezinárodní ochrany je v případě žalobce již druhou v pořadí. První žádost o udělení mezinárodní ochrany podal ještě pod identitou M. B., což je jeho bratr. Žalovaný připomíná, že v prvním řízení žalobce uvedl, že svou vlast opustil kvůli obavě z pronásledování ze strany ruské FSB a také ze strany gruzínské policie, jelikož se účastnil na čečenském konfliktu v letech 2000 - 2003 a na bojích v Abcházii. Žalovaný uzavírá, že na základě první žádosti nebyla žalobci udělena žádná z forem mezinárodní ochrany.

Dále žalovaný rekapituluje seznam podkladů, z nichž při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel a nesouhlasí s názorem žalobce, že fakticky napadené rozhodnutí postavil pouze na jedné informaci o situaci v zemi původu. Žalovaný zmiňuje jako podklady zejména výpovědi žalobce ve správním řízení a jím doložené materiály a dále informace, které žalovaný shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii.

Žalovaný také opakuje své výhrady k hodnověrnosti žalobcovy osoby a k hodnověrnosti jím předkládaných skutečností, na základě kterých se domáhá udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Poukazuje na fakt, že jako zcela novou skutečnost v současném správním řízení žalobce uvedl svůj kontakt s italským novinářem Antoniem Russoem, který v prvním řízení vůbec nezminil. Naopak na rozdíl od prvního řízení nyní zcela zásadně popřel informaci o své účasti v bojových jednotkách v čečenském konfliktu a následně v bojích v Abcházii, o kterou opíral první žádost o udělení mezinárodní ochrany v roce 2007.

Žalovaný odmítá také námitku žalobce týkající se skutečnosti, že mu bylo v průběhu správního řízení tlumočeno do několika různých jazyků, přičemž přestože preferoval čečenštinu, tlumočníci hovořili spíše rusky či gruzínsky, což mohlo mít ve výsledku dopad také na přesné vyznění jeho výpovědí. Žalovaný konstatuje, že žalobce souhlasil s tím, aby jeho první řízení bylo vedeno v jazyce gruzínském a nevyjádřil žádné pochybnosti o vedení řízení. V ručně psaných důvodech ke své žádosti se bez problémů vlastním písemným projevem vyjádřil v jazyce gruzínském a také uvedl, že je schopen se vyjadřovat i v jazyce ruském. Žalovaný připomíná, že z jeho výpovědí a jím doloženého vysvědčení ze základní školy jasně vyplývá, že výuku školních předmětů podstoupil v gruzínském jazyce. To, že se měl žalobce možnost vyjádřit nejprve v gruzínštině a v současném řízení také v jazyce čečenském a ruském tedy nemůže zcela jistě ospravedlňovat tak zásadní rozpory v jeho výpovědích, které během obou řízení o mezinárodní ochraně učinil. Žalovaný konstatuje, že v žádném případě nešlo o špatný překlad, ale o snahu uvádět zcela odlišné informace. Své vyjádření k této námitce žalovaný uzavírá tím, že pohovory v jazyce ruském byly prováděny s výslovným souhlasem žalobce a ani po posouzení žalobcem nově tvrzených skutečností nedospěl k závěru, že by žalobce byl osobou, která se na území své vlasti může opodstatněně obávat pronásledování.

Žalovaný na základě výše uvedeného konstatuje, že potíže žalobce, s kterými se měl během svého pobytu ve vlasti setkat, a které pak následně prezentoval během správního řízení, nikdy nedosáhly takové míry a intenzity, aby bylo možno hovořit o jeho opodstatněné obavě z pronásledování ve smyslu azylového zákona. Podotýká, že naprostou většinu svých výpovědí vedl žalobce v obecné rovině a obavy z nebezpečí o svou osobu demonstroval na potížích jiných osob. Žalobce dle vyjádření žalovaného neuvedl žádnou hodnověrnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by se v době svého pobytu v Gruzii stal terčem cíleného zájmu státních orgánů, z čehož by se dala možnost vzniku vážného nebezpečí v případě návratu do vlasti odvozovat.

Pro výše uvedené žalovaný shledává jednoznačný závěr, že žalobce vzhledem k jím prezentovaným skutečnostem, kterým nelze přikládat ani dostatečnou míru kredibility, není osobou, která by v případě návratu do vlasti mohla být postižena z důvodu svých vlastních aktivit.

Konečně se žalovaný nedomnívá, že by svým postupem porušil některá ustanovení azylového zákona či správního řádu, a že by v této souvislosti bylo napadené rozhodnutí nezákonné, či že by došlo ke zkrácení žalobce na jeho právech. Proto odmítá v žalobě přednesené námitky žalobce a navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce vstoupil na území České republiky v dubnu roku 2007, když přiletěl z Gruzie přes Vídeň na letiště v pražské Ruzyni. Žalobce je příslušníkem gruzínské menšiny tzv. Kistů, což jsou obyvatelé Gruzie žijící v Pankisském údolí, jež jsou etnicky blízcí Čečencům.

Dne 23. 4. 2007 podal svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany, kdy se ještě vydával za svého bratra M. B. Jeho první žádost byla neúspěšná a posléze bylo rozhodnuto o jeho vyhoštění z České republiky.

Dne 21. 5. 2009 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalovaný nejprve rozhodnutím ze dne 24. 6. 2009 posoudil jako nepřijatelnou a řízení o ní dle § 25 odst. i) azylového zákona zastavil. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který o ní rozhodl rozsudkem č.j. 56 Az 70/2009 – 75 ze dne 23. 3. 2010 tak, že rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Vázán rozsudkem Krajského soudu v Brně přistoupil žalovaný k opětovnému posouzení žalobcovy žádosti, o níž následně napadeným rozhodnutím znovu rozhodl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání v rozsahu tvrzených důvodů nezákonnosti, kterým je vázán a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Z obsahů protokolů sepsaných v průběhu správního řízení a také z žalobních námitek je zřejmé, že žalobce od počátku tvrdí, že v jeho případě existují důvody pro udělení mezinárodní ochrany předvídané § 12 či § 14 azylového zákona popř. pro udělení ochrany doplňkové dle § 14a citovaného zákona. Jako důvod odchodu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu uváděl žalobce zejména obavy z hrozícího nebezpečí jak ze strany gruzínských státních orgánů, tak i ze strany přívrženců současného čečenského prezidenta Kadyrova. Příčinu možného pronásledování žalobce spatřoval zejména v pomoci, jež poskytoval čečenským bojovníkům a také ve skutečnosti, že podporoval protirusky pišícího novináře Antonia Russoa.

Podle § 12 azylového zákona se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec za a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo za b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podle § 2 odst. 8 azylového zákona se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Těmi se v souladu s následujícím ustanovením azylového zákona (§ 2 odst. 9) rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy může eventuálně být také soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

Udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to z přesně vymezených důvodů. Žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ani při pohovorech neuvedl skutečnosti, pro které by mu mohl žalovaný udělit azyl dle § 12 písm. a) azylového zákona. Žalovaný v tomto směru správně vyhodnotil, že žalobcem uplatňované důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany směřují spíše než na

§ 12 písm. a) na písm. b) zmíněného ustanovení, jemuž se v odůvodnění věnoval nejrozsáhleji. Zdejší soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že žalobce ve své vlasti nevyvíjel činnost, jež by bylo možno chápat jako uplatňování politických práv a svobod. Jak se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 8. 2008, č.j. 2 Azs 45/2008-67 ustanovení § 12 písm. a) azylového zákona by mělo být vykládáno v souladu se systematickým uspořádáním Listiny základních práv a svobod: „*Ustanovení § 12 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, musí být vykládáno souladně s čl. 43 Listiny základních práv a svobod a její celkovou systematikou, a to jednak proto, že má toto ustanovení ústavního pořádku vyšší právní sílu, a jednak proto, že je § 12 písm. a) zákona o azylu promítnutím této ústavní normy na zákonné úrovni. Za politická práva a svobody tudíž musejí být pokládána politická práva ve smyslu hlavy druhé oddílu druhého Listiny základních práv a svobod...*“

Pakliže tedy žalobce namítá, že se zapojil do čečensko - ruského konfliktu, lze tuto činnost vnímat spíše jako zastávání určitého politického názoru [srov. § 12 písm. b) azylového zákona], což je pojem výkladově širší, nežli přímo uplatňování politických práv a svobod. Žalovaný v tomto ohledu správně zhodnotil nejen skutečnost, zda žalobce byl či nebyl členem politické strany či organizace, ale vzal v úvahu také vyjádření žalobce o jeho celkové politické angažovanosti v jeho vlasti.

Klíčové v případě žalobce tedy bude posouzení, zda v jeho v případě byly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) azylového zákona. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008 –119, dostupného na www.nssoud.cz: „*pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu musí žadatel kumulativně splnit následující kritéria: (1) musí se nacházet mimo zemi svého původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci); (2) musí mít odůvodněný strach [§ 12 písm. b) zákona o azylu]; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování [§ 12 písm. b) zákona o azylu ve spojení s definicí pronásledování nyní zakotvenou v § 2 odst. 8 zákona o azylu]; (4) ochrana v zemi původu selhala (§ 2 odst. 10 zákona o azylu); (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů [§ 12 písm. b) zákona o azylu]; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (§ 15 zákona o azylu).*“

V rámci posouzení zda žalovaný veškerá výše zmíněná kritéria náležitě zhodnotil lze přikročit rovnou ke druhému kritériu, jelikož skutečnost, že se žalobce nachází mimo zemi původu je zcela zřejmá již z povahy projednávané věci.

Pro správné posouzení odůvodněného strachu, či odůvodněných obav je nutno nejprve pochopit samotnou podstatu toho termínu. Ten je zcela zjevně postaven jak na prvku subjektivním (obavy žadatele o mezinárodní ochranu), tak také objektivním (odůvodněnost). V rámci komplexního posouzení tohoto kritéria je tudíž na správních orgánech, aby si s ohledem na specifika každé žádosti o udělení mezinárodní ochrany učinily závěr o tom, zda subjektivní pohled žadatele nachází oporu také v dalším důkazním materiálu, jakým zpravidla budou zprávy o situaci v zemi původu apod. Problémem objektivního prvku odůvodněnosti však bude schopnost a možnost žadatelů o azyl tento v samotném řízení prokázat.

V posuzovaném případě žalobce své obavy zdůvodňoval především tím, že o něj gruzínské státní orgány a kadyrovci mají zájem, protože poskytoval pomoc čečenským bojovníkům a podporoval protirusky píšícího novináře Antonia Russoa.

V obou případech jde o azylové důvody, které žalobce v průběhu prvního azylového řízení neuvedl. Za takové situace nelze žalovanému vytýkat, pokud k nim přistupoval se zvýšenou mírou opatrnosti, co se jejich důvěryhodnosti týče. Přesto však žalovaný zmíněné důvody posoudil, avšak nedospěl k názoru, že by pro ně žalobci v Gruzii hrozilo

pronásledování. Jedním z důvodů, pro které žalovaný tento závěr učinil, byly časové nejasnosti, kdy Antonio Russo byl zavražděn v roce 2000 avšak žalobce Gruzii opustil až v roce 2007, tedy po poměrně dlouhé době. Nadto žalovaný podotknul, že ač byl žalobce v roce 2000 zadržen policií, trvalo toto zadržení pouze jeden den, po kterém byl žalobce opět propuštěn a od té doby již žádné problémy na straně žalobce v této souvislosti zaznamenány nebyly. Žalovanému nemůže být proto vytýkáno, že obavu z pronásledování pro žalobcem tvrzenou známost s Antoniem Russem nevyhodnotil jako důvodnou.

Na tomto místě se lze vyjádřit také k žalobcově námitce, v níž uvedení nových potenciálně azylově relevantních skutečností až v průběhu druhého řízení o žádosti o mezinárodní ochranu ospravedlňuje obavou z vyjádření prostřednictvím tlumočnice. K tomu žalobce dodal, že mu není známo, že by tlumočníci procházeli bezpečnostními prověrkami, které by byly schopny vyloučit jejich působení ve prospěch vládnoucích režimů v zemích původu žadatelů o mezinárodní ochranu. Zmíněnou žalobcovu námitku formulovanou jen v poměrně obecné rovině, nepovažuje soud za důvodnou. Jednak je nutno znovu uvést, že žalobcova žádost nebyla primárně zamítnuta pro skutečnost, že by žalovaný nově vznesené důvody neposuzoval pro žalobcovu nedůvěryhodnost, ale z důvodu, že je žalovaný s ohledem na další okolnosti žalobcova případu nevyhodnotil jako azylově relevantní. Zároveň je třeba podotknout, že zachování mlčenlivosti představuje jeden ze základních atributů tlumočnické profese. Tento fakt se projevuje nejen vtělením do samotného tlumočnického slibu, který je podmínkou pro zapsání do seznamu tlumočnicků (srov. § 6 a § 7 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících), ale případné porušení mlčenlivosti je zároveň přestupkem, za který hrozí pokuta až do výše 100.000,- Kč nebo vyškrcnutí ze seznamu tlumočnicků.

Otázkou hrozby pronásledování se žalovaný zabýval také v souvislosti s druhým tvrzeným důvodem obav, kterým byla žalobcova činnost během rusko - čečenského konfliktu. Ani v tomto případě nepovažuje soud postup žalovaného za nezákonný, když neseznal, že by v Gruzii ve vztahu k účastníkům čečensko - ruského konfliktu docházelo k systematickému selhání státní ochrany, jež by vedla k pronásledování těchto osob. Nadto lze dodat, že žalobce fakticky přímo v uvedeném konfliktu nebojoval, což ostatně sám během azylového řízení potvrdil. Na tomto místě soud připomíná svůj dřívější rozsudek č.j. 1 Az 77/2006-46 ze dne 9. 10. 2007, kde konstatoval: „*Skutečnost, že žalobce pomáhal v rusko-čečenské válce, není sama o sobě důvodem pro udělení azylu. Pouze pronásledování žalobce nebo obavy z pronásledování za okolností uvedených v zákoně č. 325/1999 Sb., o azylu, by bylo možno pokládat za kvalifikovaný důvod.*“

Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce nebyla prokázána hrozba pronásledování, jež by bylo možno vnímat jako přiměřeně pravděpodobnou. Lepší představu o tom, jakým směrem se má v těchto otázkách úvaha správních orgánů ubírat si lze učinit z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č.j. 2 Azs 71/2006-82: „*Přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu... je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (tzn., že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje nižší důkazní standard než v civilních věcech) [tím méně to znamená, že v případě návratu do země původu musí být nastání nežádoucího důsledku prakticky jisté (tzn., že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje a fortiori i nižší důkazní standard než standard „nade vší pochybnost“ v trestních věcech)], nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným.*“

Žalovaný připustil, že žalobce mohl být dočasně zasažen zhoršenou bezpečnostní situací v Pankisském údolí, avšak tato skutečnost dopadla bez rozdílu na veškeré tamní obyvatelstvo. Žalobce žádný konkrétní případ pronásledování v řízení věrohodně neprokázal a to ani v případě, jež by byl obdobný tomu jeho. Lze proto souhlasit s žalovaným, že nebylo prokázáno, že by žalobce byl vystaven důvodné hrozbě pronásledování.

Jako původce pronásledování žalovaný neposuzoval pouze gruzínské státní orgány, ale zcela správně a v souladu s azylovým zákonem přihlédl také k možnosti, zda žalobci pronásledování nehrozí ze strany soukromých osob (v tomto případě kadyrovců), které pronikají do Pankisského údolí a gruzínské úřady jejich jednání vědomě tolerují či nejsou schopny zajistit účinnou ochranu svých obyvatel. Ani tato žalobcem tvrzená skutečnost však nebyla během řízení ve vztahu ke Gruzii nijak prokázána. Materiály organizace Memorial sice takové nezákonné pronikání na cizí území potvrzují, avšak pouze v oblastech Inguška, či Dagestánu, jež jsou součástí Ruské federace a nacházejí se na opačné straně Kavkazu.

Stejně tak nelze žalovanému vytýkat, pokud tvrzení žalobce o obavách z možné extradice z Gruzie do Ruské federace vyhodnotil jako spekulaci, pakliže se žádný z předložených podkladů o neoficiálně proběhlých vydáních nezmiňuje a oficiálních proběhlo pouze šest, přičemž všechny do roku 2003.

Svůj názor žalovaný dále argumentačně podpořil úvahou nad možností vnitřní ochrany žalobce označované též jako „možnost vnitřního útěku“ či „možnost vnitřního přesídlení“. Ta je v azylovém zákoně zachycena v § 2 odst. 10, jenž stanoví, že za pronásledování nebo vážnou újmu se nepovažuje, vztahuje-li se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy pouze na část území státu, jehož státní občanství má. Jde o institut, jež vychází ze zásady podpůrnosti mezinárodní ochrany vůči ochraně vnitrostátní.

Podmínkami aplikace vnitřní ochrany se podrobněji zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2008, č.j. 4 Azs 99/2007-93, když uvedl: *„Při posuzování možnosti vnitřní ochrany je nezbytné zhodnotit především reálnost (faktickou i právní), přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení. Je třeba se zabývat zejména její dostupností, celkovými poměry panujícími v zemi původu, osobními poměry žadatele (např. pohlaví, etnická příslušnost, rodinné vazby, zdravotní stav, věk a ekonomická situace), účinností vnitřní ochrany a postavením žadatele po jeho přesunu z hlediska respektování a zajištění základních lidských práv v místě vnitřní ochrany. Rovněž je třeba zvážit bezpečnost žadatele, a to jak při přesunu do cílové části země, tak po jeho přesídlení.“*

Žalovaný připomněl, že žalobce je v Gruzii považován za bezúhonného občana, kterému žádné objektivní překážky nebrání v přestěhování z Pankisského údolí do oblasti vzdálenější od hranice s Čečenskem. Jako možné místo uvedl žalovaný hlavní město, ve kterém má žalobce příbuzné.

Žalovaný si dle názoru soudu v rámci správního řízení obstaral dostatečné množství podkladů, na jejichž základě si mohl utvořit celkový obrázek o situaci v Gruzii a to nejen v době odchodu žalobce, ale také o situaci současné, která je z hlediska žalobcova návratu ještě podstatnější. Prakticky veškeré ve spise založené podklady se v tomto směru shodují v tom smyslu, že hovoří o postupném zlepšování situace v Gruzii a to nepřetržitě od roku 2004. Není při tom pravdou, jak tvrdí žalobce, že žalovaný vycházel pouze z vlastních podkladů o situaci v Gruzii. Namátkou lze zmínit např. zprávy Ministerstva zahraničí Spojených států amerických týkající se dodržování lidských práv v Gruzii v letech 2009 a 2012, zprávu americké nevládní neziskové organizace Freedom House „Svoboda ve světě 2013 – Gruzie“, výroční zprávu Human Rights Watch 2013 vztahující se ke Gruzii či vyjádření Ministerstva zahraničních věcí ke konkrétním dotazům žalovaného k situaci v Gruzii. Naproti tomu nelze žalovanému vytýkat, pokud nepřihlédl k podkladům

předloženým ze strany Amnesty International či organizace Memorial, kteréžto se věnují situaci v oblasti severního Kavkazu, do které však Gruzie nespadá.

Je pravdou, že na podporu žalobce se během řízení vyjádřilo několik osob a nezávislých subjektů, avšak žalovaný se s jejich argumenty v napadeném rozhodnutí dokázal vypořádat. Žalovaný uvedl, z jakého důvodu nepřikládá zvýšenou důkazní hodnotu prohlášením Anzora Maschadova či Ally Dudajevové, stejně jako odmítl prohlášení, jejichž charakter byl prakticky pouze deklaratorní bez konkrétní znalosti případu. Z vyjádření Ally Dudajevové je zřejmé, že potvrzuje pravdivost fotografie na níž je žalobce zachycen po boku bývalého prezidenta Čečenské republiky Ičkérie Aslana Maschadova, avšak co se týče určitosti hrozeb, jež by měly žalobci hrozit, je její vyjádření velmi obecné.

Ke zmíněné fotografii se vztahuje také námitka žalobce, který nesouhlasí s názorem žalovaného, že vznikla v podstatě náhodou. Žalovaný zdůvodnil přítomnost žalobce na fotografii tím, že byl zvýhodněn díky postavení jeho strýce - podnikatele. Lze připustit, že žalovaný poněkud fabuluje důvody, proč je žalobce na snímku, avšak tento jeho postup nezpůsobil nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný totiž neopomněl řešit otázku, zda uvedená fotografie může pro žalobce znamenat nebezpečí pronásledování, pro které by mu měla být udělena mezinárodní ochrana. Daný závěr neguje argumentací založenou na několika případech osob, jež byly Maschadovovy blízké a přesto považují Gruzii za bezpečnou zemi. Příkladem je jednak Alla Dudajevová, jež v Gruzii žije a také spolubojovník Maschadova E. S., který se snažil hrozcímu vyhoštění ze Švédska do Ruska zabránit výslovnou žádostí o vyhoštění do Gruzie. Na základě těchto skutečností žalovaný učinil závěr, že i osoby významně spjaté s Aslanem Maschadovem považují Gruzii za bezpečnou zemi, a proto u žalobce, jehož s Maschadovem spojuje jedna fotografie z roku 1997, nelze dovozovat jakékoliv možné ohrožení. Tuto úvahu považuje soud za dostatečně podloženou a zdůvodněnou, a proto se rozhodl námitce žalobce nevyhovět.

Zdejší soud připomíná, že český právní řád vychází ze zásady volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu). Soud má za to, že žalovaný si v posuzované věci obstaral dostatek důkazů, které posléze dle vlastního uvážení vyhodnotil, přičemž své hodnocení neopomněl promítnout do odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud žalobce nemá pro svá tvrzení dostatečnou důkazní oporu, nemůže žalovanému vyčítat, že na základě jím provedených důkazů dospěl k závěru odlišnému. Rozhodnutí postavené na konkrétním závěru prakticky vždy vyznívá ve prospěch určité skupiny důkazů, čímž důkazy oponentní implicitně odmítá, respektive jim nepřikládá takovou důležitost. Pakliže svůj postup dostatečně, jasně a srozumitelně odůvodnil a nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení, lze jeho postup považovat za souladný se zákonem.

Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) azylového zákona, a tudíž žalobcovy námitky nepovažuje za opodstatněné.

Azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 azylového zákona představuje jednu z alternativních cest udělení mezinárodní ochrany. V průběhu řízení žalobce tento azylový důvod netvrdil a po celý jeho průběh nedoložil žádné důkazy, na jejichž základě by žalovaný měl či mohl dovozovat důvody pro udělení tohoto typu mezinárodní ochrany. Pokud žalovaný podmínky pro udělení azylu dle § 13 azylového zákona neshledal, lze tomuto jeho závěru bez dalšího přisvědčit.

Rozhodnutí o udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 azylového zákona je věcí správního uvážení, kdy soud nemůže nahradit správní uvážení žalovaného vlastní úvahou o

tom, zda žalobcem uplatněné důvody žádosti o mezinárodní ochranu lze považovat za relevantní z hlediska zmíněného ustanovení. Je proto třeba, aby žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl úvahy či závěry, které se budou týkat případných důvodů pro udělení humanitárního azylu. Tuto povinnost žalovaný v napadeném rozhodnutí splnil.

Smysl tohoto institutu vymezil NSS v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004: „Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto ‚nehumánní‘ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných), u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“

Žalovaný se při hodnocení zda existují v případě žalobce důvody, jež by byly podřaditelné pod neurčitý právní pojem „důvody hodné zvláštního zřetele“, zabýval zejména zdravotním stavem žalobce. Dospěl při tom k závěru, že žalobcovy psychické potíže nemají na jeho zdravotní stav natolik negativní dopad, aby je bylo možné považovat za důvod zvláštního zřetele hodný. Byť lze dát žalobci za pravdu ve skutečnosti, že je odůvodnění napadeného rozhodnutí v této pasáži stručnější, nesouhlasí soud s názorem, že je zcela irrelevantní zda žalobce v souvislosti s jeho zdravotním stavem podstupuje na území České republiky léčbu. Právě tato relativně snadno ověřitelná okolnost může žalovanému pomoci k verifikaci tvrzení žalobce založených na subjektivním vnímání svého zdravotního stavu. Úvaha žalovaného založená na zmíněné skutečnosti nijak nevybočila ze zákonem stanovených limitů zákazu libovůle a soud shledal odůvodnění žalovaného i přes jeho stručnost za dostatečné a přesvědčivé.

Doplňková ochrana dle § 14a azylového zákona se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě existují důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 citovaného ustanovení a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Pro aplikaci zmíněného ustanovení je třeba zkoumat, zda žadatel splňuje zákonem stanovená kritéria, která popsal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62, dostupném na www.nssoud.cz. Podle cit. rozsudku je třeba k udělení doplňkové ochrany splnit kumulativně následující podmínky: „Žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba); (3) vážné újmy; (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu; a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule.“ Udělení doplňkové ochrany je dále vyloučeno v případě, že žadatel splňuje podmínky pro udělení azylu (§ 28 odst. 1 azylového zákona).

Žalovaný se při posouzení žádosti zaměřil především na třetí podmínku, tj. na otázku, zda žalobci hrozí v případě návratu do Gruzie vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 azylového zákona. Tou se rozumí uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské

důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Soud souhlasí se závěry a s odůvodněním žalovaného, který dospěl k závěru, že podmínka stanovená § 14a azylového zákona není splněna, tedy že stěžovateli vážná újma nehrozí a konstatoval, že důvody pro udělení doplňkové ochrany nebyly splněny.

Žalovaný se věnoval otázce, zda žalobci může hrozit újma v souvislosti s jeho žádostí o udělení o mezinárodní ochranu v České republice. Ani tuto hrozbu nevyhodnotil jako reálnou a uzavřel, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí nic, co by bylo možné považovat za vážnou újmu ve smyslu azylového zákona. Za tímto účelem si již během prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany obstaral žalovaný vyjádření zastupitelského úřadu v Tbilisi, jež je založeno ve správním spise k posuzované věci.

Žalovaný veškeré své závěry týkající se možného hrozícího mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání stejně jako vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu odůvodnil dostatečně podrobně a přesvědčivě.

Je nepochybné, že udělení mezinárodní ochrany je na volné úvaze příslušného správního orgánu, avšak musí být zřejmé, o co se jeho úvahy opíraly, z jakých podkladů při své úvaze vycházel a k jakým závěrům dospěl. Jedině tak je možné přezkoumat, zda daný správní orgán nevybočil z obecných mezí daných základními principy platného právního řádu či nepřekročil-li předpisy procesní. K takovému závěru soud v posuzovaném případě nedospěl. Žalovaný velmi podrobně popsal veškeré úvahy, které vedly k výroku napadeného rozhodnutí, uvedl veškeré podklady, které zohlednil a u těch, jež nezohlednil, popsal důvod takového postupu.

Lze uzavřít, že ač nelze popřít subjektivní stránku celé věci spočívající v obavách žalobce z návratu do Gruzie je nutno s ohledem na objektivně zjištěná fakta, jež měl ve formě podkladů pro napadené rozhodnutí k dispozici také žalovaný, přisvědčit závěru, že žalobce nesplňuje zákonem předvídaná kritéria, pro které by mu bylo možno udělit některou z forem mezinárodní ochrany.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Ustanovené právní zástupkyni soud přiznává odměnu ve výši 10.200,- Kč sestávající z odměny za 3 úkony [§ 11 písm. b), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2014 – tj. převzetí a příprava zastoupení, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem, písemné podání k soudu a účast na jednání před soudem] právní služby v částce 3.100,- Kč za jeden úkon, celkem 9.300,- Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), výše zmíněné vyhlášky] a z náhrady hotových výdajů v částce 300,- Kč za jeden úkon, celkem 900,-Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Soud právní zástupkyni nepřiznal odměnu za právní úkon spočívající v písemném podání k soudu – replika k vyjádření žalovaného ze dne 18. 2. 2014, jelikož obsahuje pouze skutečnosti, které již byly uvedeny (či uvedeny být mohly) v doplnění žaloby ze dne 27. 12. 2013. Právní zástupkyně žalobce není plátcem DPH, a proto se částka přiznané odměny nezvyšuje o hodnotu příslušné daňové sazby.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. května 2014

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně